

lang række andre varer, som aldrig nogen-
sinde ville falde ind under de regler, der i øv-
rigt gælder indenfor EF.

Man kan ikke følge nævnte EF-regler så-
ledes som man gør det, og så bruge det til et
langt større område, end det har været tan-
ken indenfor EF. Man kunne efter vor for-
mening også indskrænke lov om lægemidler
til en lov om receptpligtige varer, og derved
ville der ikke opstå nogen problemer for den
almindelige handlende eller for forbrugerne.

Detailhandel med lægemidler (§§ 5 og 40).

Lovforslagets § 5 (Forhandling af læge-
midler til forbrugerne må kun ske gennem
apoteker, medmindre andet er fastsat i lov-
givningen eller i regler fastsat af indenrigs-
ministeren) er i formuleringen en stramning,
men er i sit indhold ensbetydende med den
gældende apotekerlovs § 34, stk. 1, 1. punk-
tum. Denne bestemmelse indførtes den 31.
december 1959, efter at der i 1956 var afgivet
betænkning (nr. 156) om ændring af
anordning af 4. april 1929 om apotekerver-
rer.

I betænkning nr. 156 havde man fulgt det
samme princip, som fastslås i lovforslagets §
5, på trods af, at den dagældende apoteker-
lov fastslog det modsatte princip. (Hvor
intet andet ved særlig lov er fastsat, bestem-
mes det ved en af indenrigs- og boligmini-
steren efter forhandling med ministeren for
handel, industri og søfart udfærdiget be-
kendtgørelse, hvilke lægemidler det skal
være apotekerne forbeholdt helt eller delvis
at udbyde, forhandle eller udlevere). Høje-
steretssagfører F. Rosenquist forelagde
spørgsmålet for professor, dr. jur. Poul
Andersen, der i et klart responsum sagde, at
en sådan bestemmelse var klart ulovmed-
holdelig, og dette responsum blev fremsendt
til indenrigsministeriet, uden at ministeriet
endnu har svaret herpå på anden måde end
ved at fremsætte lovforslag om ændring af
apotekerlovens § 34 til den nuværende for-
mulering.

Da man gennemførte denne ændring i
apotekerloven blev det lovet, at der snart
skulle komme en vejledning for forbrugerne
om, hvilke lægemidler der kunne handles
frit, men den er ikke kommet, skønt apo-
tekervarenævnet i 1962 har afgivet en een-
stemmig indstilling herom. Det er derfor

også uheldigt, at der i § 40 findes en bestem-
melse om, at apotekervarenævnet skal råd-
give sundhedsstyrelsen, idet man kan se, at i
det øjeblik apotekervarenævnet rådgiver
sundhedsstyrelsen på en måde, som denne
ikke synes om, lader man bare forslaget lig-
ge.

Vi gør i denne forbindelse opmærksom på,
at betænkning om lægemidler side 12 inde-
holder en bemærkning om den nugældende
apotekerlovs § 34, hvori det siges, at anord-
ning af 4. april 1929 har gyldighed, men
dette er i bund og grund forkert. Når loven
som foran nævnt er ændret i 1960, kan man
naturligvis ikke i den forbindelse bruge en
anordning fra 1929 givet ud fra et helt andet
lovprincip.

Endvidere gør vi opmærksom på, at der
fra slutningen af 1940-erne og indtil 28. ja-
nuar 1957, jfr. dom i UFR 1957 side 311, har
været ført en kamp mellem materialisterne
og indenrigsministeriet om retten til at
handle med vitaminer. Først forsøgte man
med en straffesag, hvor materialisterne fri-
fandt både ved byret og ved landsret, og
dernæst prøvede man i 1954 med en be-
kendtgørelse, der skulle begrænse den fri
handel på en helt urimelig måde, og dette
sidste spørgsmål blev afgjort ved nævnte
højesteretsdom af 28. januar 1957, der klart
erklærede bekendtgørelsen for ugyldig, i det
omfang spørgsmålet var indbragt for dom-
stolene. Dette førte til, at befolkningen har
kunnet skaffe sig vitaminpræparater i en
udstrækning, som man ellers ikke havde
tænkt sig, og at befolkningen har kunnet få
disse vitaminpræparater til en langt billigere
pris, end tilfældet ellers havde været. Den
kamp, materialisterne førte og fik støtte hos
domstolene for, har altså været til befolk-
ningens glæde, og det er svært at se, at man
nu, fordi indenrigsministeriet ikke fik med-
hold dengang skal gå over til at give inden-
rigsministeren fuld bemyndigelse til at tilsi-
desætte disse bestemmelser og fjerne enhver
domstolskontrol med, hvad indenrigsmini-
steren måtte bestemme i så henseende.

I al almindelighed må man vist fastslå, at
bemyndigelseslove af vidtgående karakter
er af det onde, og i et tilfælde som nærvæ-
rende, der kommer til at ramme forbrugerne,
må det være særligt klart, at man ikke
kan benytte en så udstrakt bemyndigelses-
lov.